

Pripo- vijesti

ULOMCI IZ HUMORISTIČKO-SATIRIČKOG ROMANA »1914 — 1918«

Tripud »hura« za Karpate!

Šesto jutro zatrubio je marškomandant »Etappen-alarml«. Kad se maršbataljon postavio na utrini u obliku magarečije potkove, dojurio je marškomandant u trapu pred potkovu, pozdravio nas i zapitao:

— Bist du, Bataillon, maršbereit?

— Al vrait! — odgovorismo.

— Etappenhelden! — oslovi nas marškomandant. — Sad ćemo langsam krenuti prema fronti. Ali, da nas Rusi ne bi iznenadili, mi ćemo se osigurati Reglemanom. Naprijed će marširati izvidnica, iza nje spojnica, iza ove šturmde-tašman, iza detašmana jezgra vojske, a iza nje zalaznica s odstupnicom. S lijeve i desne strane jezgre forikovat će bataljonska krilašca, pojačana s Laufštritabtlungom. U sredini jezgre bit ću ja s glavnim stožerom, koji će sačinjavati: ađutant, kapetan Greisfuss, lajtnant Popeano, melderajter Bimbašom na kobilu. Ako poginem, nek me zamijeni kapetan Griesfuss, a ako bi i on pao, neka komandu preuzme kapetan Kvaržek. Ako bi međutim padali i ostali komandanti, nek ide komanda iz ruke u ruku dok bude oficira, a kad svi omi izginu, nek se komanda preda u podoficirske ruke! (O tome prelaženju komande iz ruke u ruku izradit će ađutant detaljan elaborat, koji će ušiti u košulju mog oficirsdinera Antolija!) Momci, oprez, jezik za zube, lijevu nogu u vis — i forvec marš!

U izvidnici smo Branko, Zlatko, Kabiljo, Bero i ja. Komandu koji Rus od zimus. Nakon pet minuta tapanja dođosmo do potoka. Branko javlja komandantu da smo nabasali na potok i pita ga šta da radimo.

Polagano se šunjamo i pazimo da nije gdje u travi zaostao koji Rus od zimus. Nakon pet minuta tapanja dođosmo do potoka. Branko javlja komandantu da smo nabasali na potok i pita ga šta da radimo.

— Može li se obići? — pita komandant.

— Ne može, jer se potok nigdje natrag ne vraća!

— Prijedite preko njega!

Prijedosmo ga.

Iza petnaest minuta marša opazi Bero da se u kaljuži nešto svjetluca. Branko javlja: — Nešto se svjetluca!

— Da nije rurski reflektor? — pita komandant.

— Nije, nego rusko dugme!

— Zarobite ga! —

— Kabiljo, zarobi ga! — prenosi Branko komandu.

Kabiljo ga zarobi i strpa u brocak.

Jedva smo isplivali iz ove teške situacije, kad začusno iz grma neki šušanj!

— Cuje se šušanj! — javlja Branko komandantu.

— Stojte i čekajte!

Dok smo čekali na zapovijed, vijećao je generalni stožer šta da se učini sa šušnjem. Jedni su predlagali da se napadne, drugi pak da se opkoli, dok nije marškomandant odlučio da ga najprije tiho opkoli, a onda da navalimo iznenada i da ga svakako uhvatimo živa: tko zna nije li taj šušanj ruska radio-stanica! Kad je

došla k nama ova zapovijed, opkolili smo grm šutke, a onda se pothvatismo da jurišamo — jurnusmo i uhvatismo šušanj u Kabiljevu ešaljku. Odmah smo ešaljku zatvorili i poslali je komandantu da se tamo dešifrira.

Radi promjene, koja jača ratni moral nogu u maršu, odredio je marškomandant da drugo jutro nastavimo marš u zatvorenim kolonama. Kad smo se pred večer približili konačistu, na jednom je kroz naše dvoredove počeo strujiti hladni mlaz. Bataljon se trže i zatetura, a u taj čas udani mlaz bataljon po nogama i poremeti takt koji smo od jutros ponijeli u nogama.

— Šta je? Šta je? — zavikaše kapetani.

— Komandante, tetura nam bataljon! — javlja ađutant.

— Šta teturaš, bataljone?

— Nešto me udara po nogama!

— Istraži, ađutante, šta to udara! — zapovjedi marškomandant.

Ađutant trži oko bataljona, zaviruje među noge, a onda se okrenu prema sjeveru, osvjetli tamu džepnom svjetiljkom i ugledasmo kako sa sjevera teku u dolinu crni mlazovi.

— Oprez, bataljone! — kriknu marškomandant. — Rusi su nas opazili pa šalju na nas otrovne plinove! Začepi otvore na glavi, a straga se napni da ništa ne prođe kroz gaće! — Za trenuće oka začepismo se i sprijeda i straga, i da to ne učinismo, ugušili bi nas ruski plinovi koji su se valjali niz dolinu kao magle niz planinu. Dok smo tako stajali i odupirali se ruskoj navalni, naiđe kraj nas seljak.

— Zašto, momci, stenjete? — upita seljak.

— Stenjemo jer smo začepljeni! — veli mu Kabiljo iz trbuha.

— Od čega, braćo?

— Od ruskih plinova koji su provalili u Madžarsku!

— Pa nisu to, brate, plinovi!

— Da šta je?

— Pa to su, brajko, mlazovi sa Karpata koji svaku večer silaze u Panoniju!

U počast Karpata postrojio je marškomandant bataljon paradnu frontu i rekao nam ovo: — Junaci! Evo nas pod Karpatima! To su ti Karpati iz Kriegsberichta! To su ti Karpati za koje se bore dvije Carevine! To su ti Karpati u kojima leže naši mrtvi i živi junaci! U to ime, momci, kape u zrak i: triput hura za Karpate!...

Kad je svanulo, ugledasmo Karpate. Stajali su uspravno kao carska armada u paradnom štelungu. Stajali su nepomično i motrili Panoniju ispod sebe, a ona se privukla do njihova podnožja i poklekla pred ovim slavenskim hramom. Umjesto gotskih stupova poletješe k nebesima karpatske omorike, koje njiše povjetarac sa sjevera. U taj čas pomoli se sunce na istoku. Lišće zašušta i prošapta jutarnju molitvu. Sunce se ušunja u Karpate i zamota ih u jutarnje boje. Karpati planuše! Kada sunčani mlazovi obasjaše čitavo gorje, Karpati se razbudiše, a od njihova jutarnja daha razbudi se vjetar i krenu niz Panoniju da odnese pozdrav bratu Jadranu!

Bataljon šuti i motri diva koji hrani Panoniju vjetrovima. Šuti i motri svoju pradomovinu koju smo ostavili prije petnaest vjekova, da je 15. travnja 1915. ponovo ugledamo!

Dok smo se penjali uz karpatske bregove, koji su iškočili iz Karpata u Panoniju kao šahovski pioniri, milovao nas je povjetarac po obrazima. Srca nam se razmekšaše kao da se penjemo na Vlašić iznad našega Travnika.

Kad smo se uspeli na brijeg Čuđinku, ugledasmo humke s križevima. — To su grobovi karpatskih junaka! — reče marškomandant. Po grobovima se nije nimalo vidjelo da u njima počivaju junaci. Bili su tako zapušteni kao da u njima leže ljudi na koje je svatko zaboravio.

— Junaci! — povika marškomandant. — Ovdje leže naši drugovi. Da im se odužimo, naredjem da pet minuta šutite!

Nakon šutnje počesmo se ponovo uspinjati. Nakon jednog sata uspinjanja stigismo na zaran na kojem je stajao stup s natpisom:

»Pozor! Tiho stupaj! Odavle pa do fronte 10 kilometara!«

Kabiljo je htio nešto reći, ali kad ga Branko upozori na kilometre, prepade se Kabiljo kao biblijski Josip od Putifarke i prošapta: — Proplači, Izrailju!

Da se pručimo na šutnju, odredio je marškomandant sat odmora bez razgovora, a kad je odmor prošao, ustao je marškomandant i izrekao nam u po glasa ovaj govor:

— Vojnici, a još malo pa i junaci! Stigli smo do mjesta odakle put vodi u frontu. Što je fronta, neću vam tumačiti jer se o fronti tumači samo u mirno doba, dok se u ratu fronta doživljava, a ne tumači. Ja ću reći samo ovo: odavle put vodi u smrt i u slavu! Slava i smrt vode junake u grobove i u album palih heroja, koji će se spominjati dok bude historije. Ako želite ući u historiju, borite se i izzimite, i u to ime: Naprijed za mnom u historiju!

Simulanti, prevaranti i ostala slična čeljad

Jučer smo doznali da naša klinika ima dva čudnovata odjeljka. U jednom su odjeljku pri-tajeni bolesnici — simulanti, a u drugom su promišljene budale. Zainteresirali smo se za ove čudesne bolesnike pa smo zamolili šefa klinike da ih pohodimo. Starac nije imao ništa protiv ove vizite pa smo sinoć otišli u pohode ovim bolesnicima.

Da im ne udarimo u oči, preobukli smo se u vojnike i markirali da smo i mi njihove sorte. Ugurao nas je među njih sâm šef rekavši im: — Evo vam kolegâ, markiranti! — Kad smo upali u sobu, počele su nas kolege najprije promatrati kritički okom, a onda upita jedan:

— Od čega bolujete, drugovi?

Branko je rekao da boluje od grižnje savjesti, Kabiljo je naveo da ga bodu tabani, a ja sam se imenovao maloumnikom.

— A jeste li vi, braćo, bolesni kao i mi ili samo mislite da ste bolesni?

— Mi smo zaista bolesni, ali doktori nam ne vjeruju. Nazivaju nas prevarantima i prijete nam se frontom.

— Jeste li bili u njoj?

— Pošli smo u nju nekoliko puta, ali smo se uvijek vratili na po puta!

— Pošli smo u nju nekoliko puta, ali smo se uvijek vratili na pô puta!

— Pa vi ste, braćo, pravi hinterladski heroji! Hodite da vas zagrlim! — reče onaj prvi govornik pa nas zagrli i cmoknu triput. Kad smo uvjerali kolege da smo dostojni njihova društva, predstavili smo se jedni drugima i na Brankov prijedlog osnovali smo »Društvo k. und k. simulanata«. Branko je postao predsjednik, neki Čeh potpredsjednik, Poljak — tajnik, a Kabilja smo izabrali za blagajnika. Da se nitko ne bi uvrijedio što nije ušao u odbor, predložio je Kabi da ostali budu odbornici, »osim moga prijatelja Tunića, koji je zaista malouman!«

Nakon konstituiranja raspleo se razgovor o teškome životu našega simulantskog roda. Tužili smo se kako su se doktori udružili da istrijebe naše pleme, ali to im neće poći za rukom dok je nama na ramenu naše mudre glave i njezine bujne fantazije!

Evo, na primjer, ovoga Hrvata! On je, siromah, bolestan od rođenja: ima grčeve u crijevima. Doktori mu, naravno, ne vjeruju pa ga bolničari tuku mokrim krpama po trbuhu, ali on to sve stoički podnosi, jer je, veli, bolje da ga u Hinterlandu tuku negoli da ga u fronti ubiju!

A gledajte ovoga Poljaka, pana Skvrželdžijovskoga! Ima jadnik neki kineski svrab i nikako da ga se kurtališe. Čim ga izliječi, svrab se povraća kao general na inspekciju! Od silnih mašćurina protiv svraba istrgala mu se koža i kad se čovjek skine, vidi se kroz njega kao kroz rendgen!

A šta biste rekli za našega potpredsjednika, pana Čeha Takitudihovskoga! On je jednoga ljeta dobio u Vltavi reumatizam i s njime je, siromah, i ajnrikovao, ali gdje je, brate, mondura za reumatika! Njemu treba njege i masiranja, a ne marš-ajнца. Da ne bi svojim reumatizmom okružio kompaniju, poslali su ga u bolnicu još 1914. godine, ali ne samo da se nije izliječio, nego je dobio takav goropadni reumatizam da ga usred haptaka zgrabe takvi bolovi da čovjek pane na tle kao vreća! Od toga padanja tako se siromah isprebijao da po tijelu ima kvrge kao degenerirano drvo.

Rumunj Mićuricu bolovao je od dijareje i kad god je htio, mogao je — u gaće. Slovak Karpacovski imao je opasnu žuticu; bio je žut kao žumance, a ujutro pred vizitu požutio bi kao turski čimbur. Talijan Limonađo dočepao se orijentalnoga tripera još 1915. godine i vuče ga iz bolnice u bolnicu. Čim ga doktori malo izliječe, nanovo procuri — i curi, mili Bože, kao voda iz odvrnute pipe!

Cigo Mekče iz Đuzel plemena ima pune pregršti bolesti. Na glavi ima čelu, a na čelu crnu ranu od udarca čibukom; na rukama ima egipatski svrab, a na nogama suhe čirove, ali kad

Cigo hoće, on ih može i otvoriti, pa iz njih curi kao iz hale.

Ne bi bilo u redu kad ne bih spomenuo i Slovenca Martina Hudičeva, koji je bolovao od neizlječivoga straha. Dok je bio mladi, bio je Martin borben fant. Gdje god bi se zametnuo kakav »aubiks«, tu bi se našao i naš Martin, ali čim je planuo nesretni rat, uvukao se strah u Martina. Pokušao je da ga istjera i crkvario je Majci Božjoj na Cerkničkom ne bi li mu ona strah odjurila, ali ga ni ona ni kapucin Ojžek nisu iščerali. Kad je došao u vojsku, pokušavali su frajteri da iz Martina ispraše strah, ali usprkos batinama ne samo da strah nije izletio iz Martina nego se još dublje zavukao u kosti!

Kad je došao govor na to kako se provocira neka bolest, raspričao se najviše Dalmatinac Jure, koji je bolovao od proširenja kapilarnih cijevi ispod lijevoga pazuha. Jure je u civilu bio pokućar pa je prije rata s dućanom na leđima obašao dobar komad Evrope. Nazivao se inače svjetskim putnikom i govorio da »glagolja« pet jezika, a kad ga je Branko zapitao kako se kaže na njemačkom: »Teško nama prevarantima!« odgovorio je Jure ovako: »Ah, majne Gott! Di bi siromah čovik znao što je delikatesa!« Kad je počeo, dakle, govor o provokacijama, zanio se Jure i sipao medikamente kao iz rukava: »Ako hoćeš, lipi brate, da ti tilo otiče, a ti uštraaj u tilo pet kapi benzina, pa ćeš viditi drugo jutro belaja! Tko hoće da mu se na tilu rane otvore, nek se ogrebe o rdav ekser, a u ranu nek saspe mrvičak prašine. Ako hoćeš da ti prsi škripe, nali vodu u čašu, a u čašu turi virđinku, nek u njoj prenoči. Kad svane, virđinku baci, a vodu popi, pa će ti prsi poškrpipavati kao nenamazana kola. Zuticu ćeš dobiti ako za dva jutra, i to natašće, iskapiš po pola deci sirćeta, a fibru ćeš navući tako ako tri noći kiselih noge u bunarskoj vodu. Da na pravdi prolitaš, nabavi ricinusova praška ili ulja, pa to progutaj ili popi u čaši vode, i drugo jutro letit će iz tebe kao iz mašine vršilice! Kad dođeš na marodil-vizitu, reci im da si u mladosti nabasao na katar u stomaku, i dok to nisi ni izgovorio, jurnut će te u bolnicu da im ne usmrdiš kompaniju!«

— Uostalom, braćo — preuze riječ Slovak Karpacovski — nije više potrebno bolesti izmišljati. Imamo mi svojih prijatelja koji za nas izmišljaju; to su naši drugovi koji su savili gnijezdo u bečkim podrumima i izrađuju u njima recepte i za takve bolesti za koje još ne znaju ni najveći doktori. Ja znam nekoliko kavana u kojima prodaju ove recepte. Kažu da Bečlije nazivaju te kavane vojničkim burzama za liferovanje »kakvih hoćeš bolesti«. Cijene su taksirane prema rangovima: tko ima bolji kaput, plaća i za siromaha! Ja sam svoju žuticu kupio za dvije krune, a neki Židov platio je za nju stotinarku!

— Kad sam bio u Krakovu — nastavi govor Skvrželdžijovski — poznavao sam nekoga Tjađuša Zvoločijovskoga, koji je u ulici Vitoša Grjazomornoga imao čitavu kancelariju za provociranje vojničkih bolesti. Da ne bi udario u oči policiji, objesio je na vrata tablu s natpisom:

Kancelarija patentiranih medikamenata za liječenje melanholije.

— Što je to, panovi, prema Zlatnoj Prahi! — upade u dijalog pan Takitudihovski. — Mi smo tamo već prve godine rata prodavali bolesti svojim vojnicima, i to ne tajno i u kancelarijama kao braća Krakovjaci, nego u po bijela dana nasred naše Prahe! Prve godine prodavali smo samo triper, pa su zato Englezi nazvali Austriju »Triperary Land«. Ali već na kraju 1914. godine prodavali smo i čankir, a za gospodu i sifilis. Druge godine proširili smo industriju na bolesti trbuha i očiju, a u trećoj godini rata fabricirali smo preparate za ludilo, bjesnilo i za vjerski i nacionalni fanatizam. Ja sam neko vrijeme bio Turčin. Uštrcao sam u se pola kapi vjerskoga fanatizma, pa sam sebi zabio misao u glavu da sam onaj koga je Muhamed poslao u svijet da prekrsti Austriju na islam!

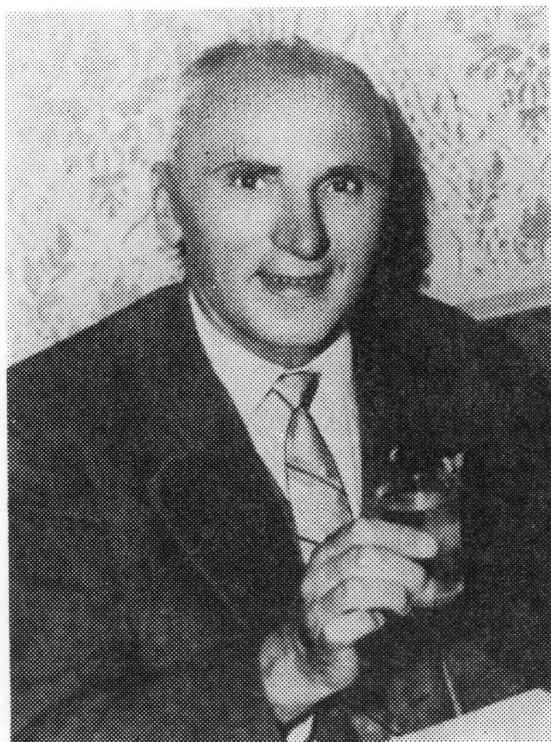
Nakon promišljenih bolesnika, koje je naš starac šef nazvao »Molijerovcima« i tome se nazivu tako slatko nasmijao kao da je za nj dobio Nobelovu nagradu, pohodili smo jutros i promišljene budale. Čim smo ušli u njihovu sobu, vidjeli smo da su u njoj neki ekstravagantni tipovi: jedni su čučali u čoškovima, drugi su sjedili u posteljama i hvatali muhe po uzduhu, a trojica su klečala nasred sobe i pjevali psalme iz reglemana. Kad smo im nazvali »dobro jutro«, nisu nas ni pogledali, samo je jedan pljunuo i rekao: — Bona petito!

— Slušajte, gospodo! — poče Branke govori- ti. — Mi smo vojni novinari koji smo došli da vas opišemo za list »Čaknuti almanah«. Tko je od gospode najpametniji da nas upozna sa svojim kolegama?

Javi se iz ćoška neki Hrvat: — Među ovim budalama ja sam, gospodo, jedini pametan, pa mi dopustite da vam predstavim svoju ludu galeriju. Ona tamo dama, to vam je Talijan, sinjorina Šišikapiši, a ona budala, puna medalja i ordena, to je naš Lojzek, Slovenac... A onaj zukvan s molitvenikom u ruci, to je naš feldkurat, Poljak Cibaločubeločovski, a onaj Thegetof, to je dalmatinski Hrvat, vrtoglavi Ante iznad Biokova. To su predstavnici austrijske polovice. A sad ću vam nabrojiti reprezentante ugarske polovice. Ono svinjče koje rokče, to je Rumunj u civilu, Cigumicu iz Črnu Pistricu, a onaj tamo žicar koji misli da je prazan kotao, to je Slovak Jankul ispod Užofa. Ovaj simpatični Čeh, pan Bramboržecki, reprezentira čitavu Monarhiju, jer je sebi zavrteo u glavu misao da je ono na čemu sjedi — naša draga Austro-Ugarska! Ovaj Jevrejin pod posteljom, to je naš rabi Saulovski, koji misli da je izgubljeni sin Biblije, pa se traži u postelji. Osim ovih glavnih reprezentanata ludih glava imam ja još nekoliko egzemplara. Jedan, na primjer, misli da je njegov nos sredina Zemlje, a drugi tvrdi da je ta sredina njegov pupak! Imam jednoga siromaha koji se ubi dokazujući da je poludio od vode, a drugi jedan da je poludio od patriotizma! Vrhovni šef ove moje Ka-und-ka galerije jest Cigo Bureklija, koji je sebi zabio u glavu misao da je ni više ni manje nego ludi Car! Toliko se uzo-

bijestio da je sve svoje funkcije osim manjažiranja navalio na nas. Čehu je zapovjedio da za njega govori, a siromah Poljak mora za njega misliti; Hrvate je imenovao svojim činovnicima, a Slovenca svojim dvorskim ispovjednikom. Slovak je njegov maršal s metlom, a Talijan mu je liferant vedrih dana! Ja sam njegov Hofrat Hofnarr, a ostali su robovi, koji mu za tu čast svaki dan daju po pola komisa. Njegova je šaljiva titula: Vaša Ciganska Ozbiljnost, a prva mu je titula: vaša Originalnost!

Promatrajući ovu galeriju živih tipova, sjetili smo se riječi našega simpatičnog starčića šefa: da su za Austriju njezini promišljeni bolesnici i promišljene budale — njezina fronta u Hinterlandu. Protiv ove svoje fronte nije mogla Austrija upotrijebiti ni topove ni mitraljeze, a toliko mozga nije imala da bi mogla nadmudriti ovu frontu lisičjega mozga. Doduše, prakticirala je metodu mokrih krpa, ali je uvidjela da su mokre krpe slabo sredstvo za dobivanje zdrave pameti. Iza mokrih krpa došla je era zatvora, ali ni oni ne opametiše tvrdoglave glave ovih lukavaca. Šef odjeljka promišljenih budala na našoj klinici, doktor Albert Hirtzberger, pokušao je da utjera pamet pacijentima svojim instrumentima. Došao bi k njima sa čitavim arsenalom instrumenata: na jednoj tepsiji bile su pincete i stetoskopi, igle i lopatice, nožice i čekići; u drugoj tepsiji bili su noževi i štrcaljke, kliješta i testere, a u trećoj hanžari i kubure, sablje i sjekire. Nato je rekao da će svaki ovaj instrumentat okušati o svakog onog pacijenta kojemu se za pet minuta ne vrati pamet u glavu! Izvadio je sat i čekao da dođe Duh Sveti nad njegove pacijente. Prošlo je pet minuta, i deset minuta, i nekoliko puta po deset minuta, ali se ni jednom pacijentu nije pamet otvorila. Ostali su, siromasi, u tami! Kad je liječnik vidio da se pokus izjalovio, pozvao je k sebi Njegovu Originalnost, uzeo u ruke sjekiru i rekao Cigi da će mu odsjeći ludu glavu! Čim je to rekao, priskočili su k liječniku robovi Njegove Originalnosti i ponudili mu svoje podaničke glave! Liječnika je dirnuo ovaj patriotizam pa je amnestirao i Cigu i njegove robove. Okanio se, dakle, ćorova posla i dopustio svojim pacijentima da i dalje luduju!

Ante Neimarević, profesor, publicista i pisac, rođen je 13. XI 1891. u bosanskom selu Guča Gora kraj Travnika. Nakon školovanja u nekoli-ko bosansko-hercegovačkih gimnazija (Visoko, Travnik, Tuzla, Mostar, Sarajevo), za koje vri-jeme je morao i sâm zarađivati za život, od-lazi u I svjetski imperijalistički rat, zajedno sa svojim drugovima gimnazijalcima-maturantima, što ga je inspiriralo za glavno njegovo djelo — proturatni humorističko-satirički roman **»1914 — 1918«**, zapravo opsežnu i osebnju trilogiju s dijelovima: Mobilizacija, Fronta, U pozadini. Či-tav taj roman pojavio se tek nedavno objavljen zaslugom autorova sina dra Dražena Neima-revića (Zagreb 1976. god.), dok su dotad objavli-vani povremeno samo pojedini dijelovi i čitava I knjiga u izdanju Matice hrv. u Zagrebu (1937.) pod naslovom **»1914«**.

Nakon I svjetskog rata A. Neimarević studi-
rao je u Zagrebu (povijest i zemljopis), a zatim službovao kao srednjoškolski profesor u više gradova: Križevci, Varaždin, N. Gradiška, Kop-rivnica. Neko vrijeme bavio se i novinarskim radom (dopisnik zagrebačkih novina **»Obzor«** i **»Jutarnji list«**). U Koprivnici je živio od 1941. god. sve do pred smrt; umro je u Zagrebu i po-kopan je na groblju Mirogoj.

Za života objavio je niz humoreski, feljtona, povijesnih zapisa (poznata je njegova knjiga **»Kako su živjeli seljaci«**, izdanje Binoze, Zag-reb 1940.), komediju **»Zbrka oko načelnika«** (1946.), dodk su poslije njegove smrti izašle knji-ge: **»Humoristička proza«** (1967.), fantastično-humoristički roman **»Propast svijeta«** (1969.), zatim već spomenuto, najpoznatije Neimarevi-ćevo djelo **»1914 — 1918«** i napokon, ove godine, knjiga sabranih feljtona, putopisnih i povijesnih zapisa te fantastično-povijesnih novela pod za-jedničkim naslovom **»Feljtoni i novele«** — sve u izdanju dra Dražena Neimarevića.

U poznatoj **»Antologiji hrvatskog humora«** (Zagreb 1975.) u izdanju Društva hrv. humorista zastupljen je Neimarević u 2. knjizi ulomkom iz I dijela romana **»1914 — 1918«** pod naslovom **»U školi za rezervne potčasnike«**.

Priredio:
B. Pavleš

(Dragan Gaži)

